

DE BEIDE OVERSTEN

Cartouche was in gedachten naar de Linie teruggekeerd.

Hoe hij 't ook verdrijven wilde, altijd weer doemde een beeld voor hem op.

Hij zag zichzelf en Clothilde, elk op een paard, zij aan zij in het woud... kort nu hun vlucht; zij droevig... hij haar vertroostend en eindelijk zij ook weer gelukkig, omdat zij bij hem was.

Dat scheen de rover nu zolang geleden.

Bemide hij haar toen? Neen, neen... 't was geen ware liefde, want dan zou hij 't verblinde meisje niet uit haar huis geleid en in dit ellendig bestaan gestort hebben.

Zoals altijd had de schelm toen zijn hartstocht gevolgd...

En hij werd kwaad op zichzelf en vloekte, omdat hij altijd weer aan Clothilde dacht.

— Bah! 't is nu al voorbij!

Zo wilde Cartouche die mijmeringen verstoren.

Bakelandt wachtte hem.

— Ligt ze onder de grond? vroeg de ellendeling op ruwe toon.

— Ja, ze is begraven.

— Goed! Nu punt nummer twee: de gevangene!

— Deze nacht kan ik hem niet verlossen.

— En als ze hem morgen naar Mechelen voeren!

— Dat doen ze niet!

— Dat doen ze niet, dat doen ze niet; schoot Bakelandt uit. Maar als ze het wel doen?

— Ik ken de gewoonten dezer streek toch beter dan gij, meen ik.

— Ja, maar ge zijt verduiveld lichtzinnig en zorgeloos, riep Bakelandt nijdig.

— Omdat ik me hier meester gevoel.

— Als uw meesterschap maar lang duurt!

— Wees gerust! Luister en vertrouw nu op mij. Morgenavond komt de schaper vrij! En willen ze hem naar Mechelen voeren vóór morgenavond, wel ik verlang niets beter.

— Te Mechelen zult ge hem niet uit de gevangenis krijgen!

— Dat zou ik ook aandurven! Maar 't is niet nodig. Hij zou nooit te Mechelen geraken. Ik haalde hem uit de handen der gendarmen. Mijn mannen zijn steeds verwittigd en de spionnen staan op hun post. Bakelandt, ge ziet me toch niet voor een kind aan.

— Neen, neen, antwoordde de Westvlaming kalmer. Welnu, ik reken op uw woord.

— Goed zo!

— Ja, maar, een voorwaarde! Is de herder te Mechelen, dan vertrek ik onmiddellijk naar mijn streek en ge ziet mij hier niet meer terug.

— Afsproken!

— Wat gaan we nu doen?

— Roken en drinken, als ge wilt.

— Uit rouwe voor Clothilde? vroeg Bakelandt, lachend.

— Zwijg over dat wijf!

BAKELANDT

1

De bloedwet

TEKENINGEN: HEC LEEMANS
TEKST: J. DANIEL

UITGEVERIJ J. HOEFT N.V.

— Hebt ge uw nieuwe gezellin al uw liefde verklaard, Cartouche?

— O, ik heb die maar te bevelen! Maar we hebben nu wel iets anders te doen dan aan liefdeszaken te denken, niet waar!

— Ge hebt gelijk! Nu spreekt ge wijs. Overmorgen vertrekken we dus naar Antwerpen?

— Ja. We zullen eerst alles afspieden en dan de slag wagen. Er moet veel geld in 't stadhuis zijn, want de Fransen doen als wij... ze stelen als de raven, met 't gedacht alles naar hun land te voeren. Maar wij zullen hen wat ontlasten.

— We dienen dus eerst te onderzoeken hoe we het best in 't stadhuis kunnen geraken.

— Ja. En dan moeten we vlug kunnen vertrekken.

— Juist! Dat is ook een voornaam punt, want als men de poorten sluit, zitten we als muizen in een val.

— 't Stadhuis staat dicht bij de Schelde, we moeten over 't water ontkomen.

— Ik ben niet stout op 't water.

— 'k Geloof het, ge zijt een bosuil.

— In 't bos deins ik voor niets terug! snoefde Bakelandt. Maar gij zijt toch ook geen waterrat, Cartouche!

— Ik heb overal gezwommen. Wees gerust, Lodewijk, op 't water zullen we even veilig zijn als op het land. Ik heb goede roeiers onder mijn mannen! 't Grote punt zal zijn te onderzoeken, hoe we 't best in het stadhuis geraken.

— Ja, en dat zullen we maar weten na een goede verkenning, niet waar?

— Ja. We moeten vermomd naar Antwerpen gaan. De Fransen zijn nu ginder heer en meester, dus we moeten Franse krijgslieden zijn.

— 't Zal de eerste maal niet wezen.

En de schelmen haalden oude herinneringen op, de stoutmoedige reis van Brugge over Gent en Dendermonde naar de Pijpelheide.

— 't Is een groot stuk, hernam Cartouche, op de diefstal te Antwerpen doelend. Maar er is veel aan vast.

— Ja, en we hebben beiden geld nodig!

— We kunnen nog veel samen doen. Te Mechelen zitten ook rijke vogels.

— Hoe meer we kunnen roven hoe beter, zei Bakelandt. We moeten spoedig rijk worden en naar andere streken verhuizen. Want de tijd zal voor ons niet zo goed blijven als nu.

— De Fransen geven 't voorbeeld van roven.

— Ja, ik weet het, maar er zal wel eens een eind aan komen, hoe kan ik natuurlijk niet zeggen, maar is er een geregeld bestuur, dan moeten we zorgen bijtijds weg te zijn. Rijk zijn... en de kop verliezen, 't ware toch jammer!

— Denkt gij dikwijls aan de guillotien, Lodewijk? 't Moet een wreed tuig zijn.

— Ik heb ze zien werken, Cartouche.

— Waar?

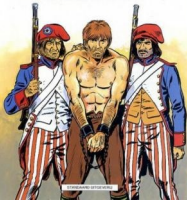
— In Frankrijk. 't Gaat rap. 't Was een onzer broeders... een rover, die ze een kop kleiner maakten. De beulsknechten pakten hem vast, smeten hem op een plank; de kerel verweerde zich als een duivel... maar 't hielp niet... Rt, rt, 't mes viel... en hij was dood.

Cartouche staarde zijn makker met grote ogen aan.

HEC LEEHMANS - J. DANIEL

BAKELANDT

DE BLOEDWET

STYLING: BEATRICE

— Br, br, 't is toch wreed, zei hij. 'k Zie ons daar al liggen op zo'n plank!

— Zwijg!

— Ja, ik denk er toch wel eens aan, al noemt ge mij lichtzinnig.

— Daarom herhaal ik, we kunnen niet genoeg oppassen! En dan zoudt gij vreemden, als die dokter, vrij laten heengaan met al uw geheimen!

— Ge hebt gelijk, 't was onvoorzichtig. Ik ben blij, dat die man dood is. 't Is het veiligst.

— Wel zeker! Ge moet ook goed op uw mannen letten, jongen. En is er één die ge niet ten volle vertrouwt, denk aan de guillotine... en neem maatregelen! Ge verstaat me!

— 't Is waar, ik zal een voorbeeld aan u nemen. Maar we zitten nu op een droogje.

— Ge zijt niet zeer mild!

— Wacht!

Cartouche opende een valluik en haalde van onder de vloer enige bestoven flessen.

— Er zit spinrag op, zei Bakelandt, met de tong smakkend.

— Ja, 't is goede wijn!

— Zelf gekocht?

— Ja, in een kasteel, enige uren van hier.

— En met bloed betaald?

— Neen, zo erg liep het niet. De bewoners lagen heerlijk te slapen toen wij in de kelder zaten.

— En naamt ge geen geld mee?

— Neen, we gingen opzettelijk om wijn. Och, jongen, dat is al enige tijd geleden. 'k Was toen meer roverbaas voor mijn genoegen dan om rijk te worden. 'k Begeerde niets meer dan een lustig leven.

— Als ik om wijn ga, neem ik tegelijk ook een kijkje in de geldkast. Dat gaat in een moeite door! snoefde Bakelandt.

Maar hij vertelde niet, dat hij soms een hele nacht op gang geweest was, om uit een winkel, enige pakken linnen en saai te stelen, en waren, die hij voor enig geld verkocht.

Bakelandt ontkurkte een fles en schonk in.

—Op ons geluk te Antwerpen, zei hij.

— Ja.

De rovers begonnen te drinken... en hoe meer ze dronken, hoe meer ze zwetsten.

Opeens werd er geklopt.

— Wat is het nu weer? gromde Cartouche.

Kwaadgezind opende hij de deur.

— Kapitein, er is iemand om u te spreken, zei de wachter.

— Wie is het dan? Iemand... iemand, zeg dan ineens wie het is!

— Kate, kapitein.

— Laat ze naar de duivel lopen! siste Cartouche.

Maar tot zijn gezelschap sprak hij toch:

— Een ogenblikje, Lodewijk, ik ben onmiddellijk terug.

— Doe maar, doe maar! Ik ben in goed gezelschap! En lachend wees Bakelandt naar de flessen.

Cartouche verliet brommend de hut, om de waarzegster te aanhoren.

THE GREAT BRITAIN
PUBLISHED BY THE
HAKELANDT

JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN
BAKELANDT

Deel I

ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK

1955